

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: E. B., narozený X,
státní příslušnost X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
se sídlem Václavské nám. 831/21, 110 00 Praha

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2025, č. j. OAM-450/BA-BA07-BA06-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 4. 2025, č. j. OAM-450/BA-BA07-BA06-Z-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 1. 8. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. č. j. KRPA-118507/ČJ-2025-000022-ZZC ze dne 11. 4. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) realizace správního vyhoštění. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, dne 11. 4. 2025 se dobrovolně dostavil na oddělení policie OPKPE Praha, aby podle něj vyřešil otázku svého pobytu na území ČR. Cizinec předložil cestovní doklad Ázerbájdžánu č. C03906164. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) s platností do 18. 3. 2028, zadávající stát Maďarsko, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně.

2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 11. 4. 2025 žalobce uvedl, že si je vědom skutečnosti, že je evidován v SIS Maďarsko a dále sdělil, že tam dostal trest 2,5 roku za to, že nelegálně přepravoval lidi, po půlce trestu byl propuštěn a dostal vyhoštění z Maďarska na 5 let. Popsal, že do ČR přijel naposledy v roce 2003 a od té doby se zde nachází nepřetržitě se svojí rodinou, má zde matku a bratra. Dle jeho vyjádření si není vědom toho, že zde nemůže vykonávat výdělečnou činnost bez patřičného povolení. Na území ČR pobývá na adrese X, kde bydlí se svojí matkou a bratrem. Na dotaz, zda je schopen v současné době prokázat jakýmkoliv způsobem jeho oprávněný pobyt na území ČR, sdělil, že má podanou žádost u soudu o odkladný účinek, o kterém ještě není rozhodnuto. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je svobodný a bezdětný. Dle jeho vyjádření nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, nemá zde žádnou vyživovací povinnost a má zde dluhy z pojišťovny, které splácí společně s exekucí. Dle něj nemá dost peněz k pobytu na území ani k případnému vycestování z ČR. Sdělil, že pracuje jen brigádně na statku, protože si musí opatřit nějaké peníze k tomu, aby zde mohl žít. V ČR ani nikde jinde v EU nežádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že nemá žádnou překážku k vycestování a pokud bude muset, tak vycestuje. Prohlásil, že mu v domovské zemi nic nehrozí a v případě návratu by mohl být na pár dní u tety, a poté by si musel najít vlastní bydlení.
3. Žalobce byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem realizace vyhoštění. Dne 14. 4. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval na základě trvalého pobytu, kdy mu byl tento pobyt ke dni 11.3. 2025 zrušen. Výše jmenovaný byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování po udělení mu výjezdního příkazu platném do 9. 4. 2025. Nicméně tak neučinil a 2 dny po uplynutí lhůty se dostavil na policii s tvrzením, že si chce vyřešit jeho pobyt v ČR. Dne 11.4. 2025 se nicméně již jmenovaný nacházel na území členských států EU neoprávněně. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 18.3.2027, a to na základě údaje zadaného právě Maďarskem, z důvodu jím spáchané trestné činnosti na území tohoto státu. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, nic mu tam podle něj nehrozí a nemá tam žádné problémy. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když na území ČR pobývá dle jeho výpovědi od roku 2003, jeho pobytové oprávnění bylo zrušeno ke dni 11. 3. 2025 a vycestovat měl do 9. 4. 2025. V případě žalobce má žalovaný na základě výše uvedených skutečností za jednoznačně prokázané, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno toliko snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce ostatně deklaroval, že mu v zemi původu nic nehrozí a nemá tam žádné problémy a bude-li nucen, vycestuje.

5. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce je svobodný, bezdětný, a přestože v ČR žije podle něj s matkou a bratrem, nemá k nikomu vyživovací povinnost a jako osoba dospělá a plně právně způsobilá je samozřejmě schopen žít již bez matky a samostatně. Jmenovaný podle něj rovněž nemá v ČR ani žádné ekonomické zázemí, přestože zde podle něj žije již od roku 2003, v protokolu o podání vysvětlení sdělil, že nemá dost peněz a jen příležitostně pracuje na statku, aby si zajistil prostředky na živobytí. Jmenovaný ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinností, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady.
6. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento nerespektoval ani vydaný výjezdní příkaz z důvodu zrušeného trvalého pobytu a páchal trestnou činnost na úseku převaděčství, za níž byl v Maďarsku odsouzen, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotýčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.
7. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

8. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90+15+5 dní, tedy celkem 110 dnů.
9. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že žalobce podal k rukám Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání proti rozhodnutí ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. ledna 2025, č.j.: OAM-19849-15/ZR-2023, skrze které bylo rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a to dle § 77 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, kdy z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že důvodem postupu správního orgánu je skutečnost, že byl žalobce odsouzen okresním soudem v Maďarsku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění z Maďarska, kdy ačkoliv je pravdou, že naplnil svým jednáním znaky skutkové podstaty § 77 odst. 2 písm. g) zákona, tak je tento postup přípustný toliko za předpokladu, že je shledán jako přiměřený ve vztahu k osobnímu a rodinnému životu cizince. Odvolací správní orgán však podané odvolání zamítl, a to rozhodnutím ze dne 11. března 2025, č.j.: MV-22857-4/SO-2025, doručeným téhož dne, což žalobce napadl žalobou která ze zákona nemá odkladný účinek, a tak mu bylo uděleno toliko výjezdní vízum, kdy svým neoprávněným pobytem toto vízum o jeden den překročil a dostavil se na pracoviště policejního orgánu s žádostí o zahájení řízení dle § 50a zákona, načež byl omezen na osobní svobodě, a to na základě rozhodnutí č.j.: KRPA- 118507-11/ČJ-2025-000022-ZZC, na které poté navazuje rozhodnutí žalovaného správního orgánu zajišťující žalobce, který v mezidobí požádal o udělení mezinárodní ochrany a to až do 1.8.2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

10. Podle žalobce je napadené rozhodnutí formulováno šablonovým a paušálním způsobem, pročez zasahuje do osobní svobody žalobce, aniž by bylo náležitě odůvodněno, a aniž by bylo vysvětleno, že je tento postup postupem ultima ratio. Rozhodnutí je fakticky toliko rekapitulací pobytové historie žalobce, nikoliv však odůvodněním zásahu do jeho osobní svobody. Z odůvodnění rozhodnutí se pak toliko stroze podává, že správní orgán pokládá podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelový krok žalobce, avšak pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by správní orgán jistě obratem takové řízení zamítl, nikoliv předpokládal omezení osobní svobody (resp. vedení účelového řízení o žádosti) až do 1.8.2025! Odůvodnění rozhodnutí pak navíc uvádí, že žalobce neuzvedl zhora žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pročez jeli podaná žádost natolik blanketní a nesmyslná, jak správní orgán uvádí, tak řízení zajisté není nutné spojovat s omezením svobody na dobu dalších mnoha měsíců. Odůvodnění rozhodnutí je podle žalobce nedostatečné.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že se 11. 4. 2025 dobrovolně dostavil na Policii ČR v Praze, aby podle něj vyřešil otázku svého pobytu na území ČR. Jmenovaný předložil cestovní doklad Ázerbájdžánu č. C03906164 a následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v Schengenském informačním systému s platností do 18. 3. 2028, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout.
12. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
14. *Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se*

domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

15. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval dlouhá léta, aniž by požádal o mezinárodní ochranu, stejně tak pobýval i v Maďarsku rovněž bez podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce po celou dobu pobytu na území České republiky nepožádal o mezinárodní ochranu, dokud nebyl zajištěn za účelem realizace vyhoštění, protože zde pobýval bez platného povolení k pobytu poté, co mu byl zrušen trvalý pobyt a uplynula platnost výjezdního příkazu. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání žádosti bránilo. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva.
16. Nadto soud uvádí, že žalobce je veden v SIS, neboť do tohoto informačního systému byl zadán Maďarskem, a to do 18. 3. 2028. Žalobce pobýval žalobce na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 11. 4. 2025 zajištěn. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až dne 14. 4. 2025. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění jen z toho důvodu, že se jedná o mimořádný institut, jehož potřebu aplikace v případě žalobce žalovaný dostatečně nezdůvodnil. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že žalobce nerespektoval právní řád ČR, když pobýval na území Schengenského prostoru bez platného pobytového oprávnění, nevystoupil z ČR na základě výjezdního příkazu, přestože věděl, že kvůli jeho předchozí trestné činnosti v Maďarsku mu byl v ČR zrušen trvalý pobyt. Tímto svým jednáním se žalobce vystavil hrozbě, že může být vyhoštěn, tudíž byly splněny podmínky pro jeho zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu z důvodu, že se lze oprávněně domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem podána účelově proto, aby se vyhul či oddálil hrozící vyhoštění.
17. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „*Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí správně zejména tím, že žalobce v průběhu azylového řízení může uvádět i jakékoli jiné důvody, které budou posuzovány podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.

18. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž na území ČR pobýval nelegálně, a to po vědomém spáchání trestné činnosti, kdy si musel být vědom rizika, že přijde o své pobytové oprávnění, k čemuž následně došlo. Následně teprve po zajištění žalobce za účelem realizace vyhoštění žalobce podal blanketní žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případně uloženou povinnost vycestovat mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Argumentace žalovaného, že napadené rozhodnutí jen šablonovitě popisuje pobytovou historii žalobce, nebyla soudem shledána důvodnou, neboť právě chování žalobce spočívající v nerespektování právních norem (nelegální pobyt, trestná činnost) spolu s dalším faktem, a tím je podání blanketní žádosti o mezinárodní ochranu zrovna teprve po zajištění za účelem vyhoštění, dle názoru soudu představují dostatečné důvody k závěru, že žalobce se snaží vyhnout či oddálit hrozící vyhoštění a nelze uplatnit v jeho případě zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
19. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v realizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správního vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

20. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalovaný nepochybil, když v daném případě shledal v jednání žalobce existenci indicií nasvědčujících tomu, že žalobce by se správními orgány nespolečně pracoval při vyřizování své žádosti o mezinárodní ochranu a při eventuálním následném nuceném vycestování.
21. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
22. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. května 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.